

Betraktninger under lang tur over VG

For den som er fire måneder gammel og så uengannelig at han ikke har lært å krabbe ennå, er et utbredt VG en nesten uoverskuelig stor og forunderlig flate. For selv om en ikke kan koordinere armer og ben til synderlig framdrift, akter en seg da fram, om bare et par centimeter i minuttet, smått om senn, over leder og Argentarius og tyske offiserer på Kolsås, etterlatende alt i traser på sin vei, opprevet av sylskarpe små negler.

Den unge mannen sliter seg stadig videre, stønnende på maven, med hodet høyt løftet, med blikket målbevisst, å så målbevisst rettet fremad, uten hensyn til de ødeleggelser som anrettes, at misser krammes sammen og kulturdebatt tilskilles. Endelig, langt om lenge, er kanten i sikte. Et godt tak i den for å hale seg helt fram. Men den holder nok ikke, spjærtes bare, krolles sammen og glir på teppet. Ansket dunker ned i et øyeblikk, opp igjen og noen tak til. Men så blir det for stritt. Den meget unge mann gjør stor dam på det som er igjen av to-tre store, hviler hodet imens, og før han er skikkelig ferdig, sover han trygt. Så absolutt trygt og drømmeløst, bare et sprille sinnssørgt grynt av og til, som en kan tenke seg Isak på Sellaanr etter en dags drabelig velsignet arbeid.

Det soves en time, kanhende to, og er det ikke middag, bærer det videre, med løftet hode og fast blikk, ut på et nytt VG som i mellomtiden er plassert foran ferdesmannen. Aviser skal jo være så bakteriefri.

Det er så forferdelig lite en slik fire måneders mann vet og har greie på, utenom akkurat våt og tørr, sulten og mett. Nettopp derfor er det han løfter blikket, så frimodig, nettopp derfor er det han gurgler så friskt og hem-

ningsløst og sliter seg så uforskyldt videre, alltid optimistisk, kjenner ikke desillusjon. For blir det for stritt, sover mannen av med nesen i radiokommentaren. Og når hvilken har gjort sin vel-signende gjerning, er slitet glemt og han tar fatt på ny, uhvilt og innestaglad.

For slikt et lite mannfolk er det selvfølgelig selve oppgaven dette å prøve og felle, spise og sove, slite og kave og få musklene til å arbeide sammen, spise og sove og prøve på ny. Og siden, når han er blitt en litt større mann, blir det å løpe og snuble og brenne seg og slå og skjære seg, å drikke blekk og være lidpåsatter og komme i ti livsfarer om dagen, bli rettfærdig og urettferdig utskjelt og straffet, komme hjem med revet skinn gang på gang i uker og måneder og mange år framover, inntil han forhåpentlig en dag, når ikke vi strekker til for å plastre hans revne skinn lengre, er i stand til å koordinere muskler og nerver og grå hjerne-celler såpass at han slipper noenlunde helskinnet fra det meste av alt det vi mennesker roter oss bort i denne brutale verden.

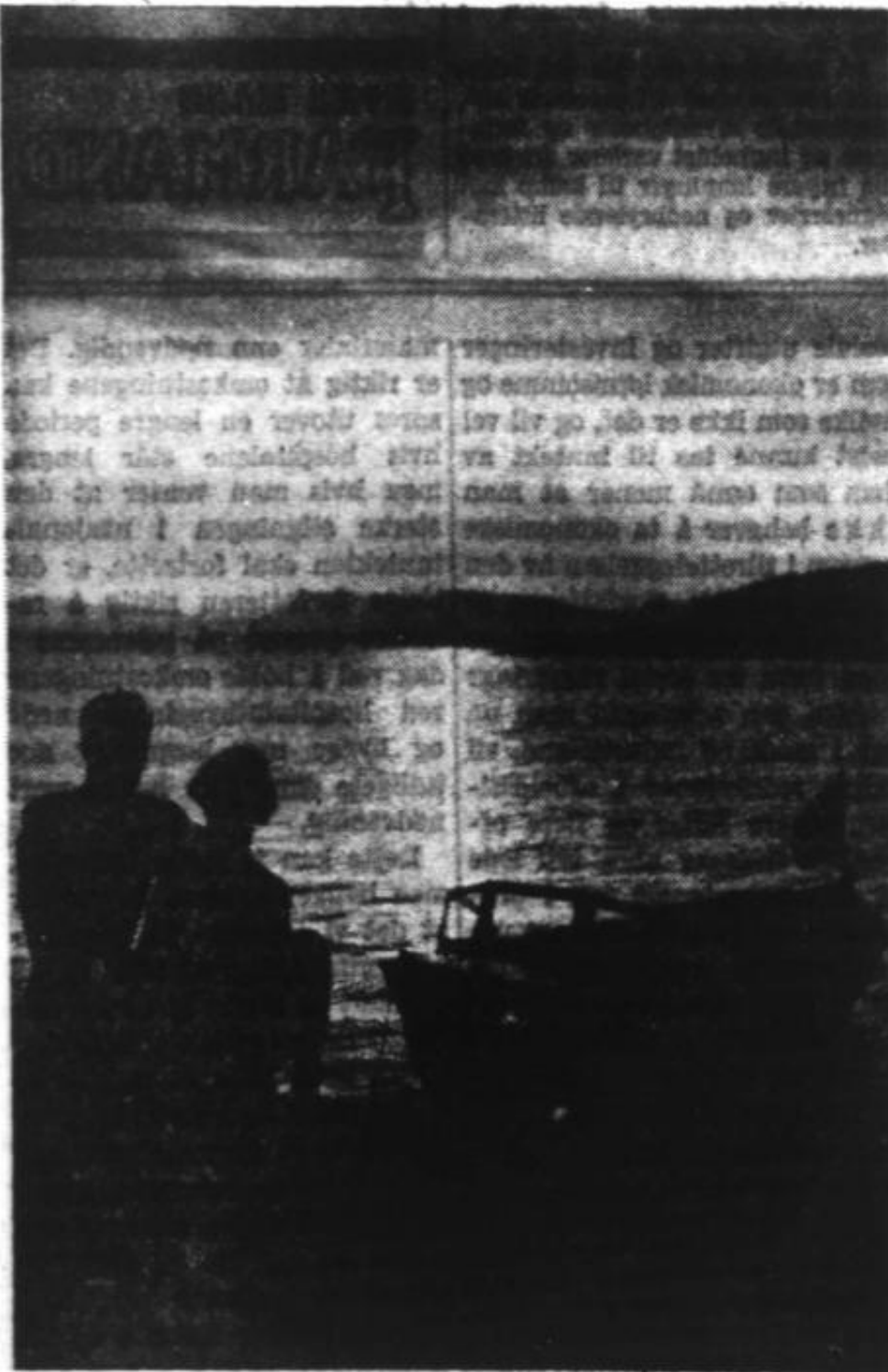
Men da, du vesle sønn, da vil du også ha mistet så mye av ditt naturlige menneske at du ikke lenger kan gjøre så suverent dam på de store og sove så momentant og trygt med nesen i finansspalten når verden blir deg for stri. Din fantasi med hensyn til VG's anvendelsesmuligheter vil ikke strekke seg lenger enn til å lese eller ikke lese den — i høyden komme på at den også kan brukes til å bre over ansiktet når du vil ha din middagshvilt i fred.

Boff.

PARKEN i kveld

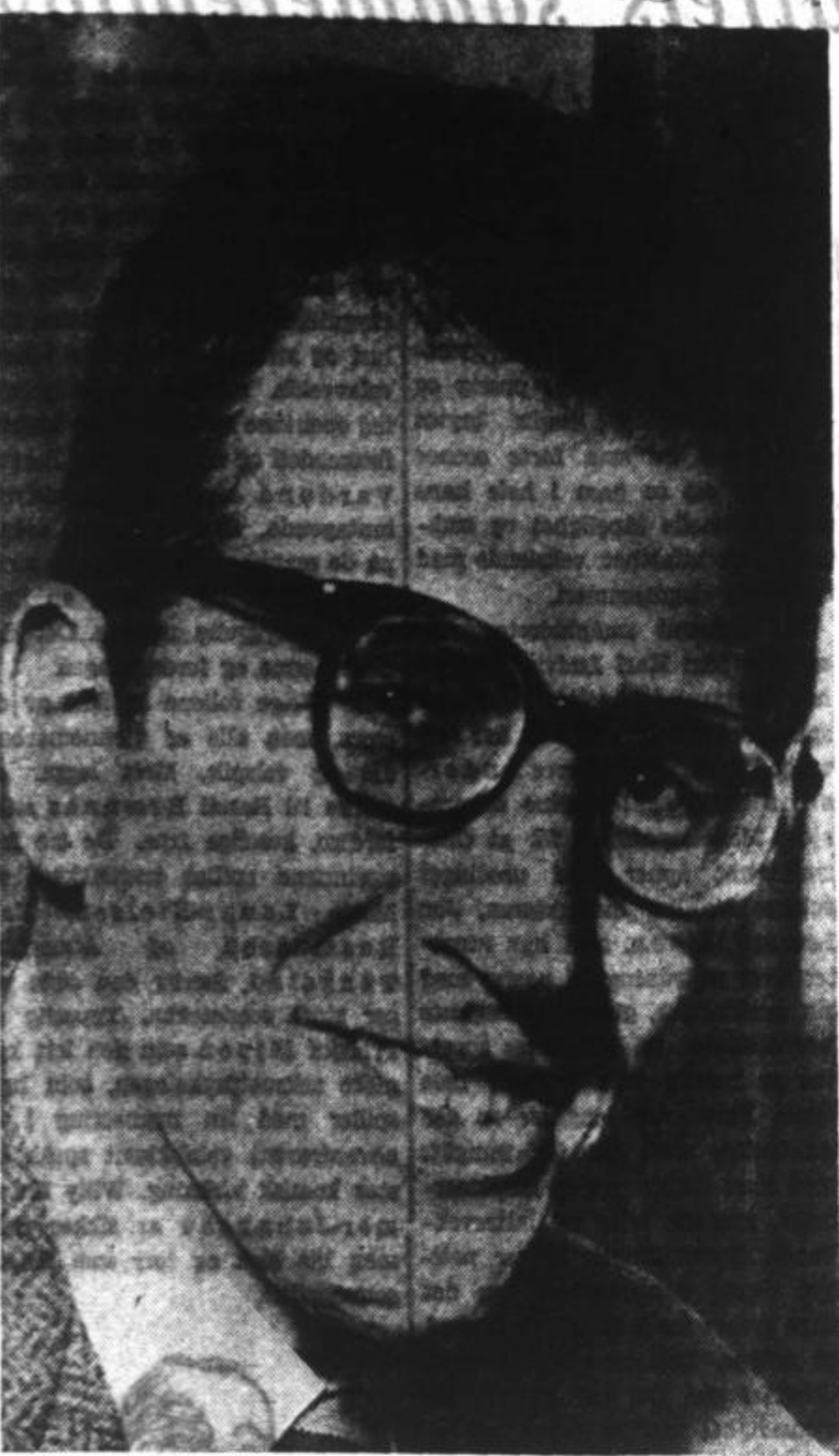
Høybråten Park kl. 20: «To pinner i kors».

FARVEL MED SOMMEREN?

En må vel formode at disse to ikke tenker på de høye pølsepriisene og andre slumper som følger med en slik solnedgangstematikk. Snarere er det vel et vemodig farvel med sol og sjø for høsten — og skattekjelleren kommer. Men det skulle heller ikke forundre oss om værgudene, når de først er begynt å bli så gavmilde, skjønner oss en Indian Summer.

Sjarmerende sanger på 2 meter

Torgils Moe: Opera er drømmen.

Den som ennå ikke har opplevd 26-år gamle Torgils Moe fra Tystjord ved Narvik, har noe å glede seg til. Ikke bare er han nøyaktig 2 meter på strømpelsten, det er i og for seg et praktfullt syn, men han er dessuten begavet med en stemme som har fått anerkjennelse av meget kompetente fagfolk, og han har et fint dramatisk talent. Som så mange andre vakte han vel først oppmerksomhet i Aulakjelleren på Universitetet, hvor han sang, plystret og akkompagnerte seg selv på pianoet. Av og til imiterte han også, treffende og nådeløst. Ad mange omveier er han nå kommet til en, at han skal ha sitt eget program i Kringkastingen i høst, og til våren skal han debutere i Aulakjelleren med et romansesprogram.

— Hvor begynte det?
— Ja, jeg sang visser sammen med en annen da jeg gikk på landsgymnas i Gudbrandsdalen.

— Begynte du å studere sang like etter artium?

— Nei, jeg begynte med psykologi ved Universitetet høsten 1951. Det var så stort dette med sang, så jeg vågde meg ikke på det. Men et halvt år senere begynte jeg å ta sangundervisning hos Ellen Schytte-Jacobsen. Dessuten tok jeg timer i piano, jeg mener en sanger bør kunne spille også. Etter hvert ble det mindre og mindre av psykologien, og jeg gikk over til musikkhistorie. For å holde liv i meg opptrådte jeg i bygdela, i studentforeninger m. m. Det ble meget imitasjon, noe som jeg aldri har studert, men som jeg har moret meg litt med. Og så plystret jeg. Det har jeg heller ikke studert, jeg plystrer faktisk bare hver gang jeg opptre. Noen måneder var jeg på Chat Noir som imitator og plystrer, videre har jeg spilt på Studentbyens sommerhotell og på Beckers restaurant.

— Og nå skal du altså i Kringkastingen?

— Jeg har så vidt vært innom tidligere — under et par amatørkonkurranser og et studentprogram. Men det er første gangen det blir avvikende opptrettelser og plystrerprogrammer.

— Og så debut til våren?

— Jeg håper det. Planen er å

debutere i Aulakjelleren med et romanses-, opera- og negro spirituals-program. Tidligere har jeg holdt

sangen i bakgrunnen, men det er jo det jeg egentlig vil. Derfor reiser jeg også til Stockholm i høst for å synge med lederen for operaklassen ved Musikaliska akademien, Sunnegård. Jeg har prøvesunget for ham, og han var meget fornøyd.

— Før du reiser?

— Før jeg reiser skal jeg spille inn noen gramfonoplater. Dessuten vil jeg gjerne ha et engasjement som sanger. Og jeg synger ikke gjerne lettere som seriøse ting.

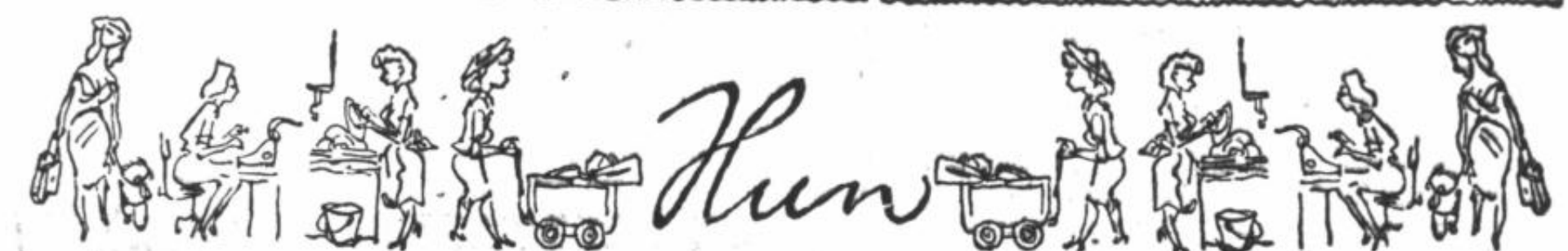
Trass i sin unge alder og sine mange gjøremål har den sjarmende tystjordingen fått tid til å gifte seg, og ekteparet har ett barn.

En sanger har en lang vei å gå før han når toppen, men Moe er jo vant til lengder, så en dag får vi vel se ham i opera her hjemme. Hvis ikke noen stjeler ham fra oss, da?

B. V.

Den kloke «Tjavs».

Han lå innerst i armkroken til mamma. Klokken var seks og det var stille i hele huset. Rulle-gardinet var rødt og mamma sov. Hun lot som hun sov hverfalls, men hun visste at hvis hun bare knep henne bitte lille granne i røsen, ville hun være våken.

De store blå øynene hans stirret ettertenksomt fremfor seg. Deilig at pappa var reist igjen. Det var gøy akkurat med det samme han kom, og han lekte fly og sånt med ham, men han skulle absolutt drive med noe han kalte oppdragelse. Hva det nå egentlig var for noe, visste han ikke riktig sikkert, men det var det ihvertfall ikke.

Mannfolk i huset

Den kommandoen han trengte kunne han få hos mamma. Og henne hadde han trimmet godt i de lange sommermånedene mens de var alene han og Kari og mamma. Se bare sånn som nå. Han visste godt at det var ulførlig å stå opp, men det var heller ikke hans mening da han begynte å gå fra seg noen små lyder, ja i all beskjedenhet selvfølgelig. Og kom ikke mamma med en gang, forsterket han bare baksen. Når braket ble intens nok, ville mamma bli redd for at de i annen skulle våkne, og så ville hun ta ham over i sin seng. Pappa brydde seg ikke om sånt noe han, han snudde bare ryggen til, gryntet litt og sov videre i alt levet. — Du skjønner dem godt, hadde pappa sagt, han innbilde seg visst at han var noe.

Pappa fant nå på mye rart også, han og Kari skulle spise opp maten for eksempel. Kari — den fenteisen, hun hadde nå gjort det hun, men han, han hadde spyttet den rett ut igjen og ned på bordet. Og hele tiden skulle pappa snakke med mamma, det likte han nå bare sånn passe, og han hadde da prøvd å vise pappa det også, ikke det engang hadde han tatt hensyn til. Mamma var mye greiere når de var alene de tre — da pratet hun med dem hele tiden.

Han riktignok lykkelig, og lukket øynene bare litt granne, ikke for å sove, nei slott ikke, bare for å kjenne hvor aldeles vidunderlig deilig det var å ligge der i armen

hos mamma med sengtøyet helt under haken. — Mamma, sa han kjærlig, mamma, mamma.

Edith.

Kvinner i arbeidslivet

I den ene kreves en utvidet beorganisasjonens konferanse er det vedtatt to resolusjoner som tar sikte på kvinner i arbeidslivet. I den ene kreves en utvidet beskyttelse av mødre som må arbeide utenfor hjemmet. Det ble tilføyet resolusjonen at FN bør ha dette problemet for øye og sørge for å få gjennomført forholdsregler som beskytter disse kvinnene. I den andre resolusjonen kreves det en undersøkelse av spørsmålet om deltidsarbeid for kvinner, og mulighetene for å ta eldre kvinner inn i arbeidslivet.

Kort hår — gode tider?

Det korte håret er tegn på gode tider, er det mange som mener. Det korte håret trenger mer pleie enn det lange, og så lenge damene har råd til å gå ofte til frisøren holder håret seg kort. I boken «Kropp og klær» skriver Broby-Johansen at skjortelengden følger konjunkturrene og det spør om ikke teorien gjelder for håret også. Krakket i 1929 senket skjortene — når folk ikke har råd til å kjøpe mange kjoler skal det i hvert fall være noen meter i dem de kjøper. — Hvis teorien holder stikk burde vi være taknemmelige så lenge nakkestusset er moderne.

Piperenser

En piperenser viklet rundt flaskehalsen hindrer at dråper av flaskeinnholdet renner ned langs halsen og gjør flasken selg og ubehagelig å ta i. Piperenseren passer utmerket til flasker med sukkerkuler, matolje o. l.

KREPSDILLA

Riktignok står det i et lekshon at krepsen er den største dyregruppen i norsk feriek- og saltvann, men det må bero på en misforståelse. Vi får aldri et dyr når vi prøver oss på det, men dette kan muligens skyldes manglet på døde katter, selvfølgelig.

Nå er altså sesongen der igjen, og så får vi se hvor meget vi husker av de tretten grep som er de eneste forevarlige når våre panskede venner skal kles av til skinnnet, fortæres og utsuges. Det å spise kreps er ikke for hvem som helst, det er ikke som å skuffe i seg lapskaus. Det er en hellig handling, med sitt strenge ritual, og de den som bryter reglene. Han vil for all framtid bli forvist fra vårt bord.

Det er ingen tvil om at svenskerne er verdensmestre i denne som i så mange andre idretter. Å se en svensk gubbe av den lett rødmussede sorten gå til verket, er og blir en fengende opplevelse. Det fins nok rødsprengte nordmenn som kan være gode de også, men det får være grenser for sammenligning. Å, nei, her dreier det seg om utklassing, gubbe illa!

Det er høytid i rommet når sesongstarten finner sted, og ingen start på 800 meter er ventet med større spenning hos tilskuerne. Ingen oppmyking av Audun Boyesen kan måle seg med forventningen man føler i det grosshandlere Svensson knytter servietten under haken, hever sin første nudde og gir seg høytiden i vold. Med øynene blanke utover det digre fatet med rødmende

Badevannet

Temperaturen på Ingelstrand var i morgen 15 grader, Langsvene 20, Hvalstad Bad 20, Ultradalsvatn 19, Ulsvys 18,5, Huk 19 og Tryvann 18 grader.

Ingrid Bergman i Renoir-film

For første gang siden sitt ekteskap med Roberto Rossellini skal Ingrid Bergman spille inn en film med en annen instruktør enn sin mann. Hun forhandler for tiden i Paris med Jean Renoir som skal instruere hennes neste film «Den røde nellik».

I varmen

Akk ja, man går omkring og blir gammel — hvis man da lever så lenge.

riddere, begynner han å dissektere, suge, vri, smatte, sukke og bestille en ny omgang når den første er redusert til en skraphaug.

Noen dusin kråfter er ingen vanskelig oppgave for hr. Svensson når han er fulltrimmet, bare han får ta tiden til hjelp. Rekorder noteres ikke, ettersom selv en grosshandlere sjelden har råd til at det skal bli kjent hvor meget midtidet egentlig har kostet. For husk, krepsen er tross alt dyr, i enhver forstand.

Tom Collins.

Dårlig spøk

Forhåpentlig er den bare ment som en spøk, denne underlige drakten fra Robert Schults i London. Og i så fall vil vi få lov å kalle den en riktig dårlig spøk — han kan da ikke vente at noen vil gå rundt i den sekkeliknende blusen som er splittet opp i siden til helt opp under armene, og er utstyrt med diger lomme midt på magen, men ellers ingen ting. Drakten er i fiskebens-tweed, og under «jakkesekken» skimter vi en lang jumper i gul jersey.

De forandrer seg ikke

Kvinner må ikke tro at de kan forandre ektemenn til nye og bedre mennesker, sier direktøren for et britisk ekteskapsbyrå, som mener han har en viss erfaring, ettersom han har arbeidet i ekteskapsbyrået i 20 år.

I alle disse årene, sier han, har jeg bare sett en slik forandring to ganger. Alle de andre kvinnene som har hatt håp om å forandre sine ektemenn er blitt skuffet. En mann fortsetter å være den samme som før han giftet seg, og hverken Don Juan'er eller tyranner forandrer seg særlig.

Blomkål med revet ost

Blomkålen er forholdsvis rimelig for tiden, og denne retten er et deilig lett innslag i ukemenyen: 1-2 blomkålhoder, 30 gram smør, 40 gram mel, ca. 4 dl. melk eller grønnsaksvann, salt, 2 eggplommer, 100 gram revet ost. Den kokte blomkålen plukkes i buketter og legges i smurt ildfast form. Røren helles over, og den revne Osten strøs på toppen. Står i varm ovn i 10-15 minutter.

